

Parti for, at det skulde lade Munden binde paa sig af Højfinansens. Derom sagde det ærede Medlem, at det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müller havde haft Ordet efter Forhandlingen i Landmandsbankens Bankraad — ja, det var ikke ubekendt —, og hævdede, at den Tale, som det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müller ved den Lejlighed havde holdt, skulde være et Tilbage-tog. Jeg kan ikke noksom opfordre ærede Medlemmer til at læse denne Tale igennem. Det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müller siger bl. a. i denne Tale, rettet til Handelsministeren: Jeg maa sige, at den Kritik, jeg har rettet mod Banken, er fuldkommen berettiget, og jeg fastholder hvert eneste Punkt. Om dette kan karakteriseres som et Tilbage-tog, om man kan sige, at her er Munden lukket, det overlader jeg rolig til Afgørelse af enhver upartisk Dommer. Jeg slaar altsaa fast, at det ærede Medlem Hr. Stauning, da han i sin Tid havde Ordet, sigtede mit Parti for at være et Parti, paa hvilket Højfinansens kunde binde Munden, og at det ud af selve Rigsdagstidende lader sig læse, at dette er urigtigt.

Det ærede Medlem Hr. Rode talte om Politik, der hviler paa Modsigelse, og det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har allerede været inde paa dette Spørgsmaal, hvilken Forjættelse der vil ligge i det kommende Samarbejde mellem Socialdemokrater og Radikale, hvis det gaar ved Valget, som de Herrer ønsker det. Om det vil blive en hel Politik, ja, derom kan der maaske tvistes. At det ikke vil blive nogen hel socialdemokratisk Politik, det ved vi, thi derom har det ærede Medlem Hr. Rode allerede sagt, at det vil han ikke være med til, altsaa hel fra et socialdemokratiske Synspunkt kan denne Politik ikke blive; om den kan blive hel fra et radikalt Synspunkt, vil jo komme an paa, om Socialdemokratiet vil se det som sin Opgave, hvis det bliver det største og det førende Parti, at gennemføre en radikal Politik. Udfra denne Forudsætning vil det ærede Medlem Hr. Rode have Udsigt til at kunne komme til at føre en hel Politik. Om denne hele Politik saa ogsaa skal omfatte et helt Ministerium eller et halvt Ministerium, derom kan der jo tvistes længe; thi de Udtalelser, der foreligger fra radikal Side herom, er rigt nuancerede. Senest har der staaet i „Politiken“, at man skulde ikke have nogen radikale Medlemmer i et socialdemokratisk Ministerium. Der er overhovedet over den radikale Ungmøs Holdning i denne hele Affære saadan noget skiftende, for saa vidt noget ægte kvindeligt: snart knibsk Tilbageholdenhed og snart

en aaben Hengivenhed, som bedst kan karakteriseres ved den bekendte Slutningsreplik fra det bekendte Stykke „Barnet“: „Saa spis mig da“. Men det ærede Medlem Hr. Rode er utvivlsomt en meget fintfølede Mand overfor alt, hvad der hedder Konjunkturer, og nu for Tiden gaar der jo en vis Konjunktur over Verden og vis Hang til Mysticisme, til at give sig det ukendte i Vold, og det er maaske derfor, at Udtalelserne lyder, som de lyder, og falder, som de falder, netop for at skabe for den radikale Vælger noget saa moderne som dette, at han ved sin Stemmeafgivning kan give sig Mysticismen i Vold. Thi ingen ved, hvor den Sti fører hen, ad hvilken det ærede Medlem Hr. Rode vil føre sit Parti efter Valget. Men det ærede Medlem er tillige, det skal indrømmes, den talentfuldeste Repræsentant for dem, der vil importere de slette udenlandske Parlamentsvaner i det danske Parlament, og til disse hører ogsaa de gentagne personlige Debatter. Der kan det maaske være nyttigt at minde det ærede Medlem om en Artikel, der stod i „Politiken“ den 9. Februar. Den var skrevet netop Dagen efter den bevægede Debat, som det ærede Medlem havde Æren af at have rejst. Der staaer der: „Nutidens Rigsdag kan ikke, naar den kommer paa Afveje, regne med samme LigeGYldighed i Befolkningen, som Rigsdagen forhen kunde“. Og Artiklen slutter med at sige: „Øjeblikket er inde, da dette Lands politiske Kræfter maa samles til fælles Arbejde, og det har Hast“. Ja, Adressen er vist ikke til at misforstaa. Jeg tror, det for en Gangs Skyld er rigtigt, hvad der siges her i „Politiken“. Jeg tror, det danske Folk venter af sine Repræsentanter færre Ord og mere Handling. Jeg tror, man kan udtrykke Stemningen ved at citere et Ord af det Værk, Hr. Stauning er saa velbevandret i, nemlig „Per Gynt“. Der siger Dovregubben: „Aanden bekender I alle med Kæverne, dog agtes kun det, der kan fakkess med Næverne“. Det er netop noget saadant, der skal til i dansk Politik i Øjeblikket: nogen Respekt for det, der kan fakkess med Næverne!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Der er neppe Anledning til udførligt at vende tilbage til den Tale, vi nylig hørte. Jeg vil blot sige et Par Ord i Anledning af visse Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Pürschel betegnede atter den Overenskomst, som den kaldes, den Aftale, der er sluttet mellem tyske og danske